

РЕШЕНИЕ

№ 907

гр. София, 16.02.2022 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, Трето отделение 63 състав,
в публично заседание на 19.01.2022 г. в следния състав:

СЪДИЯ: Димитрина Петрова

при участието на секретаря Валентина Христова, като разгледа дело номер **6642** по описа за **2021** година докладвано от съдията, и за да се произнесе взе предвид следното:

Производството е по реда на чл. 145 и сл. от Административнопроцесуалния кодекс (АПК), вр. чл. 118 от Кодекса за социално осигуряване (КСО).

Образувано е по жалба на Р. М. Т., ЕГН [ЕГН] с адрес : С., [улица], ет. 1, ап. 3 чрез адвокат А. Т. против Решение № 2153-21-140/28.05.2021г. на Директора на ТП на НОИ С., с което е потвърдено Разпореждане № [ЕГН]/15 от 26.02.2021 г. на длъжностно лице по пенсионно осигуряване относно постановен отказ за отпускане на Р. Т. на лична пенсия за осигурителен стаж и възраст по условията на чл.68, ал.1-2 от КСО. С жалбата излага съображения, че оспорваното решение е постановено при съществени нарушения на административнопроизводствените правила, материалноправните разпоредби и несъответствие с целта на закона. Твърди, че решаващия орган незаконосъобразно не е зачел стажа в АПК „Земен“, ЗИЕ ДСК „Е. енерго“, КФ „И.“ както и не е признал периода на наборна военна служба и получаването на обезщетение за безработица за действителен осигурителен стаж. С оглед на горното административния орган е стигнал до неправилния извод да постанови отказ за отпускане на пенсия за осигурителен стаж и възраст. Моли за отмяна на процесното решение. В съдебно заседание се представлява от адвокат от адвокат Т., който поддържа жалбата. Претендира присъждане на съдебно деловодни разноски по списък.

Ответникът – ТП на НОИ С. град, чрез юрисконсулт М. оспорва жалбата по съображения изложени в решението. Претендира присъждане на юрисконсултско

възнаграждение и прави възражение за размера на адвокатския хонорар на ответника. СГП не изпраща представител и не изразява становище.

Съдът, като обсъди доводите на страните в производството и събраните по делото доказателства приема за установено от фактическа страна следното:

със Заявление с вх. № Ц2113-21-6794/11.11.2020 г. Р. Т. е направил искане за отпускане на лична пенсия за осигурителен стаж и възраст, към което е представил документи съгласно чл.2 от Наредбата за пенсиите и осигурителния стаж /НПОС/ за преценка правото и определяне размера на пенсията. След извършено в хода на пенсионното производство служебно изясняване и въз основа на представените от жалбоподателя документи, длъжностното лице по пенсионно осигуряване е зачело на Р. Т. осигурителен стаж в размер на 8 месеца и 23 дни от втора категория труд и 15 години, 06 месеца и 01 ден от трета категория, общ осигурителен стаж, превърнат към трета категория по реда на чл.104 от КСО – 16 години и 5 месеца. Зачетен е действителен осигурителен стаж в размер на 13 години, 4 месеца и 29 дни. Към датата на подаденото заявление, Р. Т. има навършена възраст 66 години, 6 месеца и 1 ден, т.е. отговаря на един от критериите на чл.68, ал.3 КСО, съгласно който /изм. ДВ, бр.61/2015г., в сила от 01.01.2016г./ в случай, че лицата нямат право на пенсия по ал.1 и 2, до 31 декември 2020 г. те придобиват право на пенсия при навършване на 66 години и 06 месеца за жените и мъжете и най-малко 15 години действителен осигурителен стаж.

След извършената проверка и анализ на представените документи с Разпореждане № [ЕГН]/15 от 26.02.2021 г. на длъжностно лице по пенсионно осигуряване, оспорено в настоящето производство, е постановен отказ за отпускане на лична пенсия на Р. Т. за осигурителен стаж и възраст по условията на чл.68, ал.1-2 от КСО поради неизпълнение на законовото изискване за наличие на 38 години и 10 месеца осигурителен стаж / има 16 години и 5 месеца/ и на основание чл.68, ал.3 от КСО поради неизпълнение на законовата предпоставка за наличие на 15 години действителен осигурителен стаж /има 13 години, 4 месеца и 29 дни/.

Недоволен от отказа Т. подал жалба с вх. № 2175-21- 463 от 07.05.2021 г., пред горестоящия административен орган. При направената проверка било установено, че продължителността на действителния осигурителен стаж на жалбоподателя, взет предвид при преценка правото на пенсия по чл.68, ал.3 от КСО, е определена при спазване на законовите разпоредби на 13 години, 4 месеца и 29 дни. Периодът на наборна военна служба /2 години и 25 дни/, както и времето, през което жалбоподателят е получавал обезщетение за безработица / 9 месеца/, се зачитат за осигурителен стаж от трета категория труд, но не се признават за действителен такъв, тъй като не се обхващат от §1, т.12 от ДР на КСО. Решаващия орган достигнал до извод, че длъжностното лице по пенсионно осигуряване е направило правилна преценка, че жалбоподателят не отговаря на законовото изискване за наличие на действителен осигурителен стаж в размер на 15 години и е постановило отказ за отпускане на лична пенсия за осигурителен стаж и възраст на основание чл.68, ал.3 от КСО, поради което отхвърлили като неоснователна жалба № 2175-21- 463 от 07.05.2021 г.

При така установената фактическа обстановка, се налагат следните правни изводи:

Жалбата е насочена срещу подлежащ на обжалване административен акт, подадена от надлежна страна, за която е налице правен интерес от обжалването. Същата е подадена в преклузивния срок за обжалване, видно от датата на издаване на

оспореното решение и датата на депозиране на жалбата. Предвид горното, жалбата е допустима, а разгледана по същество е основателна.

Оспореното решение е издадено от материално и териториално компетентен орган, съгласно нормата на чл. 117, ал. 3 от КСО. Обективизирано е в писмена форма и съдържа всички предвидени в чл. 59, ал. 2 от АПК, вр. чл. 117, ал. 5 от КСО реквизити, като не се установява при издаването му да са допуснати съществени нарушения на административнопроизводствените правила.

От представените по делото доказателства се установява, а и не се спори между страните, че през посочените периоди 01.09.2004г. до 31.05.2005г. лицето е получавало обезщетение за безработица, т.е. не е упражнявало реално трудова дейност, поради което и правилни и законосъобразни са изводите на органите на пенсионното осигуряване, че този стаж не е действителен такъв по смисъла на § 1, ал. 1, т. 12 ДР КСО.

Неоснователни и недоказани са възраженията на жалбоподателя и във връзка с незачетения от пенсионния орган стаж на Т.. Правилно при преценка правото на пенсия не е зачетен осигурителен стаж за периода 01.08.1978 г.- 01.12.1978 г. от ЗИЕ ДСК „Е. Е.“, на длъжност „шприцбор“, тъй като същият не е надлежно оформен съгласно изискванията на приложимите през периода Наредба за трудовата книжка и т.б, ал.2, б”в” от Инструкция № 2492 за реда и начина на издаване на документи за трудов стаж / обн. ДВ, бр.20/12.03.1968 г., в сила от 29.12.1967г./.. Видно от представената трудова книжка не е вписан продължителността на придобития от работника трудов стаж към датата на прекратяване на трудовия договор, за което в заявлението за отпускане на пенсия жалбоподателят е посочил, че е уведомен за незачитане на неоформения трудов стаж. Основателно на жалбоподателя не е зачетен стаж и за м.01.1984г. от ТКЗС „Земен“, на длъжност „бойджия“, тъй като в разплащателните ведомости липсват данни за лицето и това изрично е посочено в издаденото от Осигурителен архив на НОИ удостоверение УП-13 №1921/19.01.2021 г. Доказателства подкрепящи възраженията на жалбоподателя, не е представил нито пред административния орган, нито в настоящото съдебно производство.

На следващо място, правилно длъжностното лице по пенсионно осигуряване не е зачело на Р. Т. осигурителен стаж за периода 01.01.1991 г. – 01.03.1992 г. от КФ „И.“. От представените в административната преписка документи за установяване на стаж за този период от Т. е представена незаверена осигурителна книжка №32330/23.01.1992 г.. От Констативен протокол №271/29.12.2020 г на контролен орган на ТП на НОИ - С. град за извършена проверка по разходите на ДОО на Р. Т. се установява, че за посочения период не се признава осигурителен стаж поради невнесени осигурителни вноски в дължимия размер, а жалбоподателят не разполага с първични счетоводни документи - платежни нареждания за периода 01.01.1991 г.- 01.03.1992 г., като липсват данни за избрано начало и вид на осигуряване чрез този осигурител. Жалбоподателят е представил осигурителна книжка за процесния период, но не са налице първични счетоводни документи -разходни касови ордери, платежни нареждания, а вноски бележки, с подпис, печат и пълни реквизити се установяват единствено за месец февруари 1992г. Следователно липсват доказателства удостоверяващи реалното престирание на тези суми, поради това не може да се приеме за установено, че жалбоподателят е получавал в действителност трудово възнаграждение за осъществявана трудова дейност, за която са внесени дължимите осигурителни вноски.

Не е спорно, че през периода от 04.10.1971 г. до 29.08.1973 г. жалбоподателят е бил на наборна военна служба. Спорният въпрос е дали тази служба следва да бъде зачетена като действителен осигурителен стаж или не следва да бъде зачетена. Административният орган е приел, че не следва да се зачита, който извод обаче не се споделя от Съда.

Съгласно чл. 68, ал. 3 КСО, в случай че лицата нямат право на пенсия по, ал. 1 и 2, до 31 декември 2016 г. те придобиват право на пенсия при навършване на възраст 65 години и 10 месеца за жените и мъжете и най-малко 15 години действителен осигурителен стаж. От 31 декември 2016 г. възрастта се увеличава от първия ден на всяка следваща календарна година с по 2 месеца до достигане на 67-годишна възраст. Допълнителната разпоредба на § 1, т. 12 от ДР на КСО, която дефинира понятието "действителен стаж" като действително изслуженото време по трудово или служебно правоотношение, или времето, през което лицето е работило по друго правоотношение и е било задължително осигурено за инвалидност, старост и смърт, е приета с измененията на КСО, обн. в ДВ, бр. 107 от 2014 г. и е в сила от 01.01.2015 г.

В настоящия случай се разглежда стаж, придобит през времето от 04.10.1975 г. до 29.10.1977 г., поради което на основание § 9, ал. 1 от ПЗР на КСО неговата действителност се преценява съобразно действащите до 31 декември 1999 г. разпоредби. Според чл. 81, изр. 1 от Правилника за прилагане на закона за пенсиите /утвърден с ПМС № 3 от 15.01.1958 г. обн., Изв., бр. 5 от 17.01.1958 г., отменен ДВ бр. 21 от 17.03.2000 г./ за трудов стаж от III категория се зачита времето, прекарано в редовна военна служба или трудова повинност. Наборната служба е задължителна и действителна служба във въоръжените сили съгласно чл. 9 от Закона за всеобщата военна служба в Н. Република България /обн., Изв., бр. 13 от 14.02.1958 г., отм. от 27.02.1996 г./. Времето на изслужена наборна служба до 31.12.1999 г., през което лицата са били препятствани да полагат труд по трудово или приравнено правоотношение, се зачита за действителен трудов стаж по действащото законодателство до 31.12.1999 г. и съответно - за действителен осигурителен стаж при пенсиониране съгласно сега действащите нормативни основания за отпускане на лична пенсия. В този смисъл е и трайната съдебна практика на Върховния административен съд, Шесто отделение - Решение № 806 от 17.01.2013 г. по адм. д. № 11816/2012 г.; Решение № 28 от 03.01.2013 г. по адм. д. № 9460/2012 г.; Решение № 4930 от 26.04.2016 г. по адм. д. № 1961/2016 г.; Решение № 9471 от 17.07.2017 г. по адм. д. № 7470/2016 г.; Решение № 15446 от 11.12.2018 г. по адм. д. № 6749/2018 г.; Решение № 11681 от 03.10.2018 г. по адм. д. № 10591/2017 г.; Решение № 6845 от 08.05.2019 г. по адм. д. № 4145/2018 г.; Решение № 4842 от 02.04.2019 г. по адм. д. № 10942/2018 г.; Решение № 8524 от 6.06.2019 г. по адм. д. № 2326/2019 г.; Решение № 15245 от 12.11.2019 г. по адм. д. № 2957/2019 г.; Решение № 15601 от 18.11.2019 г. на ВАС по адм. д. № 2021/2019 г., Решение № 14398 от 20.11.2020 г. по адм. д. № 10551/2020 г. и Решение № 3916 от 26.03.2021 г. по адм. д. № 13233/2020 на ВАС.

В конкретния случай оспорваният е отбил наборната си военна служба през периода от 04.10.1975 г. до 29.10.1977 г. Този период от 2 години и 25 дни е следвало да бъде зачетен като действителен осигурителен стаж по чл. 68, ал. 3 от КСО на основание § 9, ал. 1 от ПЗР на КСО вр. чл. 81, изр. 1 от Правилника за прилагане на закона за пенсиите (отм.) и чл. 9 от Закона за всеобщата военна служба в Н. република България (отм.). Като не е сторил това, административният орган е нарушил материалния закон. Като е отказал да зачете този стаж за действителен осигурителен такъв,

административният орган неправилно е тълкувал и приложил закона. Ето защо, оспореното решение на директора на ТП на НОИ С.-град е постановено в несъответствие с материалноправните разпоредби и следва да бъде отменено, а преписката да се върне на компетентния пенсионен орган при ТП на НОИ за ново произнасяне, при съобразяване с дадените в мотивите на настоящото решение указания по тълкуването и прилагането на закона.

По изложените съображения, на жалбоподателя се дължат направените разноски по делото. Съдът, предвид направеното възражение от ответника за прекомерност и с оглед минимума по чл.8, ал.2, т.2 от Наредба № 1 от 9 юли 2004г. за минималните размери на адвокатските възнаграждения, определя в размер на 400 лв.

Така мотивиран и на основание чл. 172, ал. 1, ал. 2 АПК, вр. чл. 118 КСО Административен съд София– град, 63състав

Р Е Ш И:

ОТМЕНЯ по жалба на Р. М. Т., ЕГН [ЕГН] Разпореждане № [ЕГН]/15 от 26.02.2021 г. на длъжностно лице по пенсионно осигуряване относно постановен отказ за отпускане на Р. Т. на лична пенсия за осигурителен стаж и възраст по условията на чл.68, ал.1-2 от КСО, потвърдено с Решение № 2153-21-140/28.05.2021г. на Директора на ТП на НОИ С..

ИЗПРАЩА преписката на ръководителя на „Пенсионно осигуряване“ при ТП на НОИ С. - град за ново произнасяне по подаденото заявление, съгласно дадените задължителни указания относно тълкуването и прилагането на закона.

ОСЪЖДА ТП на НОИ С. – град да заплати на Р. М. Т., ЕГН [ЕГН] направените по делото разноски в размер на 400 (четирисотин) лева.

Решението може да се обжалва с касационна жалба пред ВАС на РБ в 14 дневен срок от съобщаването му.

СЪДИЯ: